

14 Σεπτεμβρίου, 1995

[ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΑΡΘΡΑ 146, 18, 20, 28, 29 ΚΑΙ 34 ΤΟΥ
ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΙΑΚΩΒΟΣ ΠΕΤΡΙΔΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΗ,

Αιτητές,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ,
ΜΕΣΩ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΠΑΙΔΕΙΑΣ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 445/92)

Προσφυγή βάσει του Άρθρου 146 του Συντάγματος — Αντικείμενο —
Διοικητική πράξη — Εκτελεσιτότητα — Εσωτερικά μέτρα της διοί-
κησης στερούνται εκτελεσιτότητας — Αποβολής μαθήτριας γυμνα-
σίου — Πορίσματα στη *Vrahimis v. Republic*.

5

Διοικητικό Δίκαιο — Διοικητική πράξη — Εκτελεσιτότητα — Πράξεις
Πληροφοριακού χαρακτήρα — Στερούνται εκτελεσιτότητας — Δεν
προσβάλλονται.

10

Η προσφυγή προκλήθηκε από το γεγονός της τριήμερης αποβο-
λής της κόρης των αιτητών από το Γυμνάσιο στο οποίο φοιτούσε
εξ' αιτίας της αρνήσεώς της να συμμετάσχει καθ' οιονδήποτε τρό-
πο στο πρόγραμμα εορτασμών του σχολείου επικαλούμενη τις θρη-
σκευτικές της πεποιθήσεις.

15

Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας την προσφυγή, απο-
φάσισε ότι:

20

1. Όσον αφορά την απόφαση του Διευθυντή του Α' Περιφερειακού
Γυμνασίου Λευκωσίας ημερομηνίας 3/4/1992 με την οποία απο-
βλήθηκε και/ή τιμωρήθηκε η θυγατέρα των αιτητών κρίνεται ότι
αυτή αποτελεί εσωτερικό μέτρο της διοίκησης του σχολείου και
δεν αποτελεί εκτελεστή διοικητική πράξη σύμφωνα με το Άρθρο
146 του Συντάγματος, και για το λόγο αυτό το Δικαστήριο δεν

μπορεί να επέμβει. Με το θέμα αυτό ασχολήθηκε διεξοδικά η Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην υπόθεση *Vrahimis v. Republic* (1984) 3 C.L.R. 1428.

2. Η απόφαση των καθ' ων η αίτηση με ημερομηνία 7/4/1992, αποτελεί πράξη πληροφοριακού χαρακτήρα και σαν τέτοια δεν μπορεί ν' αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής σύμφωνα με το Άρθρο 146 του Συντάγματος. (Βλέπε *Phylaktides v. Republic* (1984) 3 C.L.R. 1328).

3. Η προσφυγή απορρίπτεται ως αβάσιμη. Οι πράξεις που προσβάλλονται στερούνται εκτελεστού χαρακτήρα και σαν τέτοιες δεν μπορούν ν' αποτελέσουν αντικείμενο προσφυγής σύμφωνα με το Άρθρο 146.1 του Συντάγματος.

— Η προσφυγή απορρίπτεται με έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Vrahimis v. Republic (1984) 3 (B) C.L.R. 1428,

Phylaktides v. Republic (1984) 3 C.L.R. 1328.

Προσφυγή.

Προσφυγή εναντίον της απόφασης των καθ' ων η αίτηση, με την οποία επιβλήθηκε στην ανήλικη κόρη των αιτητών η ποινή της αποβολής τριών ημερών.

Σ. Σωφρονίου, για τους Αιτητές.

Ε. Λοιζίδου, Δικηγόρος της Δημοκρατίας Α', για τους Καθ' ων η αίτηση.

Cur. adv. vult.

ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, Δ.: Με την προσφυγή αυτή οι αιτητές ζητούν την ακύρωση:-

(α) της απόφασης ημερομηνίας 3/4/1992 με την οποία επιβλήθηκε στη μαθήτριά Σάρα Πετρίδου θυγατέρα των αιτητών, η ποινή της αποβολής τριών ημερών και

(β) της απόφασης ημερομηνίας 7/4/1992 με την οποία, όπως ισχυρίζονται απορρίφθηκε το αίτημά τους να εξαιρεθεί η πιο πάνω μαθήτριά από την παρακολούθηση του μαθήματος των

θησκευτικών και τη συμμετοχή της σε εκδηλώσεις του σχολείου στις οποίες περιλαμβάνονται θρησκευτικές ομιλίες ή άλλες εκδηλώσεις θρησκευτικού περιεχομένου.

5 Γεγονότα

Οι αιτητές είναι οι γονείς της μαθήτριας Σάρρας Πετρίδου η οποία κατά τον ουσιώδη χρόνο φοιτούσε στο Α' Περιφερειακό Γυμνάσιο Λευκωσίας.

10

Στις 25/10/1991 το Α' Περιφερειακό Γυμνάσιο Λευκωσίας είχε το ενδοσχολικό του εορτασμό για την 28η Οκτωβρίου 1940. Το πρωί της 25/10/1991 επτά μαθητές μεταξύ των οποίων και η Σάρρα Πετρίδου ανακοίνωσαν στη διεύθυνση του σχολείου ότι δεν θα παρίσταντο στον εορτασμό γιατί ήταν "Μάρτυρες του Ιεχωβά". Ο Διευθυντής του Σχολείου τους πληροφόρησε ότι σύμφωνα με τους Κανονισμούς Λειτουργίας του Σχολείου ήταν υποχρεωμένοι να παρευρεθούν στον εορτασμό αλλά όχι να λάβουν μέρος στο πρόγραμμα της εορτής. Τυχόν δε παρακοή στις οδηγίες αυτές θα είχε πειθαρχικές συνέπειες. Παρά τις προειδοποιήσεις του Διευθυντή οι επτά μαθητές δεν παρευρέθηκαν στον εορτασμό. Αυτό είχε σαν συνέπεια την αποβολή τους από το σχολείο για μια μέρα στις 29/10/1991.

15

20

25

Στις 3/4/1992 επιβλήθηκε στη Σάρρα Πετρίδου η ποινή της αποβολής τριών ημερών για το παράπτωμα της απειθαρχίας στους Κανονισμούς Λειτουργίας του Σχολείου. Συγκεκριμένα η Σάρρα Πετρίδου παρέβηκε τους Κανονισμούς Λειτουργίας του Σχολείου παρακούοντας τις οδηγίες του Διευθυντή να παρευρεθεί στους σχολικούς εορτασμούς των επετείων για την 28η Οκτωβρίου, των Χριστουγέννων, της 25ης Μαρτίου και της 1ης Απριλίου κατά το σχολικό έτος 1991-1992.

30

35

Ο αιτητής υπ' αρ. 1 στην αίτηση διαμαρτυρήθηκε για την ως άνω τιμωρία της κόρης του με επιστολή προς το Διευθυντή του Σχολείου ημερομηνίας 9/12/1991. Κοινοποίηση της επιστολής έγινε μεταξύ άλλων και προς το Γενικό Εισαγγελέα της Δημοκρατίας.

40

Ο Γενικός Εισαγγελέας με επιστολή του ημερομηνίας 23/12/1991 προς το Γενικό Διευθυντή Υπουργείου Παιδείας ζήτησε τα σχόλιά του πάνω στο θέμα της τιμωρίας της Σάρρας Πετρίδου, για να μπορέσει να επιληφθεί του εγερθέντος θέματος στα πλαίσια των αρμοδιοτήτων του.

Στις 3/3/1992 ο αιτητής υπ' αρ. 1 απέστειλε επιστολή προς το Γενικό Εισαγγελέα της Δημοκρατίας με κάποιες παρατηρήσεις και επισημάνσεις του επί του θέματος και στην ίδια επιστολή απηύθυνε το ερώτημα "εάν πράγματι η επίσημη θέση του Υπουργείου Παιδείας είναι ότι όποιος μαθητής δεν είναι παρών σε ενδοσχολικές εκδηλώσεις, είτε θρησκευτικές, είτε πολιτικού χαρακτήρα για λόγους συνειδησής να αποβάλλεται από το σχολείο; Εάν ναι, σε ποιο Κανονισμό του Υπουργείου Παιδείας αναφέρεται; ..."

Στις 7/4/1992 ο Γενικός Διευθυντής του Υπουργείου Παιδείας με επιστολή του προς το Γενικό Εισαγγελέα τον πληροφόρησε για την άποψη του Υπουργείου Παιδείας όσον αφορά τα ερωτήματα και τις παρατηρήσεις που περιέχονται στην πιο πάνω επιστολή του αιτητή αρ. 1.

Εναντίον της πιο πάνω επιστολής, με ημερομηνία 7/4/1992 και της ποινής που επιβλήθηκε στην κόρη των αιτητών στις 3/4/1992, καταχωρήθηκε η παρούσα προσφυγή στις 8/6/1992.

Οι καθ' ων η αίτηση με την ένστασή τους πρόβαλαν τις ακόλουθες προδικαστικές ενστάσεις:-

(1) Ότι η πράξη που προσβάλλεται με τον αρ. 1(β) της αίτησης, δηλαδή η άρνηση των καθ' ων η αίτηση στην επιστολή τους ημερομηνίας 7/4/1992 αναφορικά με το αίτημα να μη συμμετέχει η Σάρα Πετρίδου σε εκδηλώσεις του σχολείου στις οποίες περιλαμβάνονται θρησκευτικές ομιλίες ή άλλες εκδηλώσεις θρησκευτικού περιεχομένου δεν αποτελεί εκτελεστή διοικητική πράξη στην έννοια του άρθρου 146 του Συντάγματος αλλά είναι πράξη πληροφοριακού και/ή επιβεβαιωτικού χαρακτήρα.

(2) Η απόφαση του Διευθυντή του Α' Περιφερειακού Γυμνασίου Λευκωσίας ημερομηνίας 3/4/1992 με την οποία αποβλήθηκε και/ή τιμωρήθηκε η θυγατέρα των αιτητών Σάρα Πετρίδου της Β8 τάξης του πιο πάνω σχολείου αποτελεί εσωτερική πράξη της διοίκησης του Σχολείου και δεν αποτελεί εκτελεστή πράξη σύμφωνα με το Άρθρο 146 του Συντάγματος.

Όσον αφορά την πρώτη προδικαστική ένσταση, δηλαδή ότι η απόφαση του Διευθυντή του Α' Περιφερειακού Γυμνασίου Λευκωσίας ημερομηνίας 3/4/1992 με την οποία αποβλήθηκε και/ή τιμωρήθηκε η θυγατέρα των αιτητών Σάρα Πετρίδου κρίνω ότι αυτή αποτελεί εσωτερικό μέτρο της διοίκησης του σχολείου και δεν αποτελεί εκτελεστή διοικητική πράξη σύμφωνα με το Άρθρο 146

του Συντάγματος, και για το λόγο αυτό το Δικαστήριο δεν μπορεί να επέμβει. Με το θέμα αυτό ασχολήθηκε διεξοδικά η Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην υπόθεση *Vrahimis v. Republic* (1984) 3(B) C.L.R., σελίδα 1428. Στις σελίδες 1433-1436 διαβάζουμε τα πιο κάτω:-

5
10
15
20
25
30

"What is basically at issue, is the nature of the action of the principal of the school of 14.10.1976, with a view to determining its justiciability. Administrative law draws a distinction between declarations of the administration, definitive of the rights of the subjects and, acts of internal administration or management, having no noticeable effects in law. Only acts of the former category are subject to review. Acts of the latter category, although they may have repercussions upon freedom of movement and choice of the subject, have no bearing on his status and leave his rights unaffected. The epithet "internal" is employed to characterize acts incidental to and falling within the framework of a defined legal relationship; it is designed to denote the contrast with acts creative of a legal relationship and, therefore, executory. Professor Forsthoff, in his treatise on "The Administrative Act" (English translation by C. Heinzl, pages 10 and 11), classifies acts according to whether they are referable to a basic relationship or an operational relationship. Only acts of the former category are subject to review. Examples of acts arising out of an operational relationship instanced in the aforementioned work are, school penalties, directives of a superior to a subordinate as to the performance of work, and a request of the prison authorities requiring a prisoner to undergo a medical examination. What is common in these acts is that they constitute manifestations of the exercise of power inherent in a basic relationship.

35
40

Professor Stassinopoulos* explains that the exercise of discipline within an institutional relationship is a special species of an administrative act, interwoven with the special administrative relationship subsisting between an institution and those subject to it. German administrative law has a special terminology to describe such acts- "Antaltsgewalt" -which, translated in English, means "jurisdiction of an institution". Acts of this nature are beyond the compass of judicial review, being non productive of legal consequences. The power of discipline is regarded as institutionally necessary for the functioning of the institution. Consequently, punishments incidental to the exercise of such

* Law of Administrative Acts 1951, pp. 141-143.

institutional jurisdiction, are distinguishable from disciplinary punishments proper, such as the punishment imposed upon public officers, that have direct repercussions upon their status and career. The classification of acts of punishment made by Prof. Forsthoff, noted above, found favour with Triantafyllides, J., as he then was, in *Roditis*, supra. The Court subscribed to the view that the imposition of sanctions by school authorities upon students of the school, are internal acts not amenable to review; nevertheless, in that case, an executory act had emerged because of the assumption of jurisdiction by a superior educational authority to review a disciplinary power in exercise of its supervisory jurisdiction over schools. The manner and results flowing from the exercise of such power were held to be matters in the domain of public law, reviewable at the instance of an aggrieved party. In this case we are not faced with the reviewability of such action of a public authority, but we are solely concerned with the justiciability of sanctions meted out by the school authorities. The relevance of the above case to the one presently under consideration, stems from the dicta that the exercise of disciplinary power by school authorities is not, in itself, amenable to judicial review. A similar approach was adopted by the Greek Council of State in Decision 97/80, referred to by the learned trial Judge by way of guidance for his deliberations French jurisprudence, noted by Mr. Tahos, does not obliterate the distinction between administrative acts definitive of legal rights and internal act of the Administration. The flexibility in their approach lies in readiness to assume jurisdiction when a given act has, notwithstanding its formal characteristics, noticeable consequences upon the subject.

.....

Similar flexibility was shown by the Supreme Court in the case of *Roditis*. In accordance with the principles of administrative law explained above, the exercise of disciplinary power by the school authorities, over pupils or students of a school, is an act of internal management of the school, unless designed to break or sever the association of the pupil with the school, in which case it becomes prejudicial to his status and, as such, justiciable. In agreement with the trial Court, we regard the decision of the principal to direct the appellant to leave school in order to comply with his directions respecting his appearance, was an act incidental to the exercise of disciplinary powers by the school authorities. The pupil was, in effect, suspended for defiance of the directions of the principal and in order to afford him an opportunity to comply therewith. It did not of itself have a bearing on the status of the appellant.

Not only as a matter of legal principle but as a matter of policy of the law as well, we are inclined to refuse jurisdiction to review the sub judge decision. In our opinion it is undesirable to judicialise the exercise of discipline at school having regard to educational realities. Although we agree with the proposition that there must be constraints to the exercise of power, such constraints need not be of a judicial character. Higher educational authorities are responsible for securing a healthy system of education, including responsibility for ensuring observance by educationalists of proper standards in the exercise of discipline. It is advisable they should evolve a comprehensive code of discipline reflecting modern liberal and democratic approach to education. The exercise of school discipline is not, in our judgment, a proper subject for judicial review. Judicialisation of the process of discipline at school would, we believe, encourage a legalistic approach to the subject, whereas, what is needed is flexibility and freedom to respond to individual circumstances of a case, as well as the atmosphere prevailing at a given school. It would, we believe, be socially undesirable to render Judges the arbiters of discipline at school."

Στο βιβλίο του καθηγητή Π.Δ. Δαγτόγλου Γενικό Διοικητικό Δίκαιο, έκδοση τρίτη, αναθεωρημένη και συμπληρωμένη, 1992, στη σελίδα 238 διαβάζουμε τα εξής πολύ σχετικά με την υπό εξέταση υπόθεση.

"Ο σχολικός κανονισμός π.χ. που αφορά την εμφάνιση και συμπεριφορά των μαθητών ενός σχολείου έχει, εφόσον περιορίζεται σε εύλογα, από την ανάγκη ομαλής λειτουργίας του σχολείου επιβαλλόμενα όρια, "εσωτερικό" μόνο χαρακτήρα: "Μέτρο εσωτερικής τάξεως" αποτελεί και η επιβολή πειθαρχικής ποινής για την παράβασή τους, όταν η ποινή έχει μορφή και ένταση που δεν επηρεάζει τον πυρήνα της σχολικής σχέσεως*.

Η πρώτη προδικαστική ένσταση γίνεται αποδεκτή, η επιβολή ποινής από το Διευθυντή του σχολείου αποτελεί "μέτρο εσωτερικής τάξεως" και όχι εκτελεστή πράξη που μπορεί να προσβληθεί με προσφυγή.

Η δεύτερη προδικαστική ένσταση αφορά επιστολή του Γενι-

* Έτσι και η ΣτΕ 97/1980 (Ολ.)

Το Σ 1980, 137, με αντίθετη μειοψηφία: επιβολή αποβολής μιας ημέρας σε μαθήτρια που αρνήθηκε να συμμορφωθεί στις σχολικές διατάξεις περί αμφίσεως μαθητών.

κού Διευθυντή του Υπουργείου Παιδείας, ημερομηνίας 7/4/1992 προς το Γενικό Εισαγγελέα της Δημοκρατίας και η οποία στάλθηκε σε απάντηση επιστολής του αιτητή αρ. 1, ημερομηνίας 3/3/1992, και πάλιν προς το Γενικό Εισαγγελέα και με την οποία ο αιτητής ρωτούσε να πληροφορηθεί την επίσημη θέση του Υπουργείου Παιδείας όσον αφορά τη μη παρουσία μαθητή σε ενδοσχολικές εκδηλώσεις. Παραθέτω αυτούσιες τις επιστολές του αιτητή και του Υπουργείου Παιδείας ημερομηνίας 3/3/1992 και 7/4/1992 αντίστοιχα και οι οποίες έχουν ως πιο κάτω:-

5

10

"Έχω λάβει την επιστολή σας ημερομηνίας 20 Φεβρουαρίου 1992 και στην οποία διαπιστώνω το προσωπικό σας ενδιαφέρον για το θέμα που έχει δημιουργηθεί στο Α' Περιφερειακό Γυμνάσιο Λευκωσίας και έχω να παρατηρήσω τα πιο κάτω στη θέση που σας έχει προφανώς παρουσιασθεί από το Γενικό Διευθυντή του Υπουργείου Παιδείας με την επιστολή του προς εσάς με ημερομηνία 4 Φεβρουαρίου 1992 και αρ. φακ. Υ.Π.528/68/3 ότι έχουν δοθεί οι δέουσες εξηγήσεις, στη συνάντηση που είχα με το Διευθυντή του εν λόγω Γυμνασίου.

15

20

ΠΡΩΤΟΝ: Η συνάντηση για την οποία γίνεται λόγος έλαβε χώρα πριν την αποστολή της επιστολής μου (παράπονο) στον πιο πάνω Διευθυντή και συγκεκριμένα στις 5/11/91.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ: Ο λόγος που με υποκίνησε να γράψω την επιστολή μου έγκειται στο γεγονός ότι ο Διευθυντής ισχυρίστηκε ότι είχε ρητές οδηγίες του Υπουργείου Παιδείας όπως αποβάλλει από το σχολείο όσους δεν ήταν παρόντες, για λόγους συνειδήσεως, στην ενδοσχολική εκδήλωση με την ευκαιρία του εορτασμού της 28ης Οκτωβρίου.

25

30

ΤΡΙΤΟΝ: Μου ελέχθει ότι στο μέλλον εάν η απόφασή μου ήτο και πάλι η απουσία της κόρης μου, Σάρας Πετρίδου, για λόγους συνειδήσεως σε ενδοσχολική εκδήλωση θα λάμβανε διπλή αποβολή καθ' ό,τι ο ίδιος είχε αποφασίσει να επιβάλλει, σε εκείνη την περίπτωση της 28ης Οκτωβρίου, αποβολή με αναστολή.

35

Το ερώτημά μου μετά τα πιο πάνω ήταν και εξακολουθεί να είναι το εξής:

40

Είναι πράγματι η επίσημη θέση του Υπουργείου Παιδείας ό,τι όποιος μαθητής δεν είναι παρών σε ενδοσχολικές εκδηλώσεις, είτε θρησκευτικού είτε πολιτικού, χαρακτηρα για λόγους συνειδήσεως να αποβάλλεται από το σχολείο; Εάν ναι, σε ποιο

κανονισμό του Υπουργείου Παιδείας αυτό αναφέρεται;

5 Το ερώτημα αυτό απαιτεί απάντηση διότι σύντομα και συ-
γκεκριμένα στις 25 Μαρτίου και 1 Απριλίου τέτοιες ενδοσχολι-
κές εκδηλώσεις θα επαναληφθούν καθώς και εκκλησιασμοί με
την ευκαιρία του Πάσχα από την Ορθόδοξη Εκκλησία στο τέ-
λος Απριλίου.

10 Θα πρέπει να αναμένω ότι η επιθυμία μου να μην είναι πα-
ρούσα η κόρη μου στις πιο πάνω εκδηλώσεις θα γίνει σεβαστή
χωρίς τις συνέπειες της αποβολής ή θα της επιβληθεί η αποβο-
λή, αποστερώντας το ανθρώπινο δικαίωμά μας να έχουμε πε-
ποιστηθείς και πιστεύω διαφορετικά από την πλειονότητα;

15 Τέλος θα ήθελα να υπογραμμίσω ότι ουσιαστικά η απάντηση
του πιο πάνω Διευθυντή είναι παραπλανητική καθ' ότι η συνά-
ντηση προηγήθηκε της επιστολής μου (παράπονο) και ότι επικε-
ντρώθηκε στο να μου ξεκαθαρίσει τη δική του θέση, για την απο-
βολή της κόρης μου και να με προειδοποιήσει για τις συνέπειες
20 της αποβολής σε περίπτωση επανάληψης του "ΑΔΙΚΗΜΑΤΟΣ"
της μη παρουσίας σε τέτοιες εκδηλώσεις. Ως εκ τούτου σας κα-
λώ όπως μη θεωρήσετε το όλο θέμα ως λήξον τουναντίον εν όψει
του κινδύνου σύντομα να επαναληφθεί η εν ψυχρώ τιμωρία και
καλείς, εκτός από σας, να μην έχει κάμει οτιδήποτε για να διορ-
25 θωθεί η όλη λανθασμένη εντύπωση και πεποίθηση του εν λόγω
εκπαιδευτικού που με την απόφαση που ο ρηθείς Διευθυντής
έλαβε "πολεμά" την ανεξιθρησκεία και εκκινά από τη διαφορά
θρησκευτικών πεποιθήσεων με στόχο και σκοπό να καταπνίξει
κάθε άλλου είδους θρησκευτική πεποίθηση και πιστεύω των παι-
30 διών μας τα οποία έτυχε να διαφωνούν με τα δικά του πιστεύω.

35 Γι' αυτό έντιμη κε Γ. Εισαγγελέα σας απευθύνω την πα-
ρούσα μου παρακαλώντας σας όπως επιληφθείτε το όλο θέ-
μα ώστε να απονεμηθεί το δίκαιο."

40 "Αναφερόμενος στη νέα επιστολή του κ. Ιακώβου Πετρίδη
με ημερομηνία 3 Μαρτίου 1992, παρατηρώ, ότι το Υπουργείο
Παιδείας δεν έχει κανένα λόγο να αμφισβητήσει τα λεγόμενα
του Διευθυντή του Α' Περιφερειακού Γυμνασίου Λευκωσίας.

Όσον αφορά δε στο προκύψαν θέμα, το Υπουργείο Παιδεί-
ας έχει την άποψη, ότι οι μαθητές, που φοιτούν στα δημόσια
σχολεία, πρέπει να τηρούν τους Κανονισμούς, από τους οποί-
ους διέπεται η λειτουργία των σχολείων αυτών. Αν υπάρχουν

γονείς, που δεν συμφωνούν με τους Κανονισμούς αυτούς, είναι απολύτως ελεύθεροι να εγγράψουν τα παιδιά τους σ' άλλα σχολεία της αρεσκείας τους."

Ενόψει των πιο πάνω κρίνω ότι η απόφαση των καθ' ων η αίτηση με ημερομηνία 7/4/1992, αποτελεί πράξη πληροφοριακού χαρακτήρα και σαν τέτοια δεν μπορεί ν' αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής σύμφωνα με το Άρθρο 146 του Συντάγματος. (Βλέπε *Phylaktides v. Republic* (1984) 3 C.L.R. σελίδα 1328.)

Οι αιτητές στη θεραπεία (1β) της προσφυγής ζητούν δήλωση του Δικαστηρίου ότι η απόφαση των καθ' ων ημερομηνίας 7/4/1992, με την οποία απορρίφθηκε αίτημά τους, το οποίο υπέβαλαν στις 19/3/1992, και με το οποίο ζητούσαν όπως η θυγατέρα τους εξαιρεθεί του μαθήματος των θρησκευτικών λόγω διαφορετικών θρησκευτικών πεποιθήσεων είναι άκυρη και παράνομη. Μετά από μελέτη τόσο της επιστολής των αιτητών ημερομηνίας 19/3/1992 και 3/3/1992 δεν έχω εντοπίσει τέτοιο αίτημα. Τα ερωτήματα και οι παρατηρήσεις των αιτητών σχετίζονται με την αποβολή της θυγατέρας των και γενικά την επιβολή τιμωρίας σ' αυτήν γιατί δεν ήταν παρούσα σε διάφορες ενδοσχολικές εκδηλώσεις. Επομένως τέτοιο αίτημα, για εξαίρεση της Σάρρας Πετρίδου από την παρακολούθηση του μαθήματος των θρησκευτικών δεν έχει υποβληθεί και δεν μπορούν οι αιτητές να κάμνουν αναφορά στην επιστολή του Υπουργείου Παιδείας ημερομηνίας 8/6/1992, διότι η επιστολή αυτή στάλθηκε σε απάντηση επιστολής του δικηγόρου των αιτητών ημερομηνίας 21/4/1992, η οποία όμως στάλθηκε κατόπιν οδηγιών άλλου προσώπου (Μιχαήλ Παύλου) και όχι των αιτητών. Δηλαδή η επιστολή 8/6/1992 αφορούσε άλλη υπόθεση, στην οποία πράγματι ζητήθηκε η εξαίρεση από το μάθημα των θρησκευτικών.

Για όλους τους πιο πάνω λόγους και η δεύτερη προδικαστική ένσταση γίνεται αποδεκτή.

Η προσφυγή απορρίπτεται ως αβάσιμη. Οι πράξεις που προσβάλλονται στερούνται εκτελεστού χαρακτήρα και σαν τέτοιες δεν μπορούν ν' αποτελέσουν αντικείμενο προσφυγής σύμφωνα με το Άρθρο 146.1 του Συντάγματος.

Οι αιτητές να πληρώσουν τα έξοδα των καθ' ων η αίτηση τα οποία να υπολογιστούν από τον Πρωτοκολλητή.

Η προσφυγή απορρίπτεται με έξοδα.